

Молитва Хресної Дороги

366 стояння

ВСТУП ДО ХРЕСНОЇ ДОРОГИ (молитва єп. Олександра Язловецького, президента Карітас-Спес Україна)

Господи, вже минув рік від початку повномасштабного вторгнення Російської Федерації в Україну. Вже цілий рік агресор з ненавистю шматує нашу країну. За цей рік ми похоронили безліч загиблих військових та цивільних осіб, мільйони переселенців змушені були залишити свої домівки, сотні міст та сіл були вщент зруйновані, багато людських доль та планів було безповоротно поламано.

В річницю цієї трагедії, ми зібралися разом, щоб представити тобі, Боже, найпотаємнішу нашу молитву. Це те, що кожен з нас приховував за буденними турботами і що відкрив роздумуючи над Твоїми стражданнями. Кожне стояння цієї Хресної Дороги написане болем і надією працівників «Карітас-Спес Україна» і віддзеркалює трагедію людини під час війни. Боже, прийми ці роздуми, як молитву за нашу батьківщину.

Господи, протягом цього року наша країна також йшла, і на жаль далі йде своїм хресним шляхом наслідуючи в чомусь Твій хресний шлях 2000 років тому. Коли Ти ніс важкий хрест, то хтось Тобі щиро співчував та плакав разом з Тобою, хтось жадав Твоєї крові, бо кричав: «Розіпни Його!», хтось ділив твій одяг думаючи про збагачення, хтось прийшов просто за видовищем, щоб не нудьгувати, а хтось взагалі не прийшов, бо йому було байдуже до Тебе і Твоїх страждань.

Твій хресний шлях розділив людей навколо, а радше показав їхнє нутро. Коли мова про війну в Україні, то не тільки окремі особи, але й цілі народи розділилися у своєму відношенні до неї. Ми побачили хто наш друг, а хто ворог, хто з нами плаче, а кому на нас зовсім байдуже. Приємно, що як колись на Твоїй хресній дорозі не забракло Пресвятої Діви Марії, Вероніки, жінок, які плакали, Симона та Апостола Йоана, так і не бракує тих, кому не байдужа доля українського народу.

Дякуємо за те, що саме цивілізовані народи, до яких ми також себе відносимо, стали нашими близькими друзями. Розуміємо однак, що наш хрест, як народ, ми повинні донести до кінця самі, а радше не самі, а з Твоєю допомогою та допомогою Твоєї і нашої Матері, присутність якої ми відчуваємо від початку війни аж досі.

Господи, будь з нами, провадь нас, захищай і підтримуй нас. Тільки Твоя допомога є запорукою так бажаної перемоги та миру. А ми працівники «Карітас-Спес Україна» надалі готові бути до Твоїх послуг.

1. Ісус, засуджений на смерть (Молитва Ольги Марчук, фахівчині з комунікацій)

Ісусе, ти засуджений на смерть. Ти стоїш зовсім один. Ніхто не виправдовує тебе. Ніхто тебе не захищає.

Що ти відчуваєш в цей момент? Страх? Смуток? Безпорадність?

Коли я думаю про тебе в цей момент, я думаю про всіх українців, яких чекала не природна смерть, а приречення на смерть іншою людиною. Про українців, які були засуджені просто за те, що були собою, що жили правдою на рідній землі. Багато з них навіть не встигли усвідомити неминучість смерті, взагалі щось відчутти, прийняти цю смерть.

Я також думаю про тих українців, які зараз у полоні ворога і які не знають, чи виживуть, чи побачать своїх близьких.

Будь ласка, дай нам достатньо мужності та сили духу прийняти те, що ми не можемо змінити. Допоможи нам підкоритися Божій волі з таким смиренням та любов'ю, як зміг це зробити ти. Допоможи нам залишатися сильними і мати глибшу довіру до Бога.

2. Ісус бере хрест на свої плечі (молитва Павла Лоскутова, директор таборів, читає Настя Михайлова)

Мамо... Тато... , Сину... Донька... Прокидайся... Розпочалось повномасштабне вторгнення в нашу Країну. Війна...

Ці слова ми почули з самого ранку від своїх рідних, близьких , друзів... В містах вже чути звуки сирен та вибухи.

Син швидко збирає свої речі , обіймає та заспокоює своїх батьків, дружину, дітей та йде до війська захищати свою Країну .

Він розуміє , що це буде Хресна дорога з випробуваннями та терпіннями.

Але він приймає цей Хрест та готовий його нести задля отримання миру ...

Кожен з нас усвідомлює , що це буде важка Хресна дорога, де буде панувати ненависть, лють , зневага, біль, приниження. Разом навколо ми стоїмо біля Хреста Чуємо слова Ісуса, де Він говорить до нас: "Коли хтось хоче йти за мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за мною".

Господи ми довіряємо Тобі , допомагай та будь поруч в цей час коли кожний з нас бере та несе свій хрест.

3. Ісус вперше падає під хрестом (молитва Христини Гарбуз, асистентка проєктів менеджера), читає Міра Мілавец.

Ісусе, будучи звичайною людиною , приймаєш волю Отця нашого і покірно йдеш на смерть за ради прощення гріхів усього людства.

Скільки люду поруч іде з тобою та не визнають вони у Тобі спасителя. Ідеш Ти один у своїм стражданні, несучи величезний хрест на спині Твоїй. Скільки гріхів, скільки нечистоти, скільки неправди та засуджень людських вміщується у тому хресті... І, падаєш ти вперше додолу бо надто важкими виявляються наші гріхи.

Навчи, Ісусе, нас з обережністю відноситися до ближніх своїх. Навчи нас жити за заповідями твоїми і в кожному нашому вчинку пам'ятати про жертву Твою. У кожному діалозі приймати біль ближнього свого як свій власний хрест. Приймати, навчи Ісусе, усі випробування наші з покорою заради полегшення тягаря Твого власного хреста. Навчи знаходити опору саме ту яка надіялася силами Тебе, коли ти підіймався знову на ноги і ніс свій хрест.

Навчи, Ісусе, нас! Амінь.

4. Ісус зустрічає свою Матір (молитва Олени Кави, програмної менеджерки, читає Яна Трубійчук)

Мамо, мамо!

Мені наснилося жахіття!

Мамо, мамо! Я побився з хлопцями і мені боляче!

Мамо, мамо! Я втратив побратимів, нас залишилося тільки троє з цілої роти, з тридцяти осіб, мені страшно!

А що мама? Мама чуючи ці слова вдає що смілива, сильна та майже всемогутня. На вигляд тендітна, чутлива, ніжна, і насправді - всемогутня, всемогутня в любові до дитини. Саме ця любов надає дитині сили, мужності, витривалості йти вперед, в гору. Не потрібно багато слів для підтримки, вистачить лише погляду, голосу, подиху сповненого любові... і тоді втікає страшний сон, пекучий біль, непереборний страх. Скільки людей зараз шукають зустрічі з Матір'ю, з поглядом який не засуджує, не жаліє, а розуміє, любить, підтримує.

Бог теж потребував на Хресній дорозі зустрічі з Матір'ю. Яке ж велике покликання матері в житті людини, коли навіть Бог, потребує зустрічі з Нею. В хвилини найбільших страждань ми прагнемо Її підтримки. Саме в найважчі хвилини свого життя, Ісус дає і нам, Свою Маму, щоб була і нашою Мамою також.

Маріє, Мати Бога і наша Матінко, захисти кожну дитину, котра страждає, особливо від наслідків жакливої та несправедливої війни проти, нашого, українського народу. Додай сили пройти цей терновий, скроплений кров'ю шлях та не втратити віри й любові.

5. Симон із Кириної допомагає Ісусові нести хрест (молитва Віталія Паздрія, національного координатора з логістики)

"Ми, як Симеон із Киренії, у круговерті буденності і роботи не були готовими до того, що нас змусять взяти хрест— 24ого лютого, в особливий, жорстокий, несподіваний спосіб і час.

Але взявши, маємо допомагати кожному, хто втратив домівку, немає змоги заробити на хліб, опинився у довгій дорозі емігранта чи іншій потребі. В тисячах обличч людей ми бачимо одне обличчя— нашого Бога, Ісуса, обтяженого під раменом хреста за наші і мої гріхи.

Нас закликали бути дітьми Божими, але не дозволяймо бути інфантильними, як діти, у своєму служінні, роботі, сім'ї. Взавши хрест Христа – несімо до наступної стації життя— розвиваючись, навчаючись новому, відкривши себе людям і долаючи ті вершини, які були непідйомні раніше.

Молимося за всіх керівників, служителів і волонтерів Карітасу-Спес, релігійних і гуманітарних організацій, щоб в момент взяття хреста не забракло мужності, сил, витривалості. І відкритості – до Його погляду крізь погляди страждучих, стражників і просто випадкових людей поруч. Хай Очі Страждаючого Бога відкривають наші духовні очі на милосердя, обов'язок, відповідальність і дорогу Христа!"

6. Вероніка витирає Ісусові обличчя (молитва о. В'ячеслава Гриневича SAC, виконавчого директора Карітас-Спес Україна)

У дитинстві батьки виводили мене на річку. Коли мої губи синіли від купання, мама кликала на берег і накривала мене великою напівпрозорою хусткою. Ця хустка не так зігрівала, як давала відчуття безпеки. Таке собі мобільне укриття, крізь обійми якого не пробрався б жоден ворог.

Раптом — звук сирен, здригання землі. Хустина вмить стала громіздкою плитою багатоповерхівки, що притисла жіноче тіло. У голові жінки ще лунав голос сина: «Мамо, я вже поскладав іграшки, ввімкни мені, будь ласка, мультим про трактори».

Скована, безпорадна, вона гукала свого сина, благаючи весь світ про допомогу. «Жінко, іще раз крикніть! Подайте знак! Ми вас чуємо! Ще раз...» — долидало крізь розтерзану війною хустину.

Я бачив хустку святої Вероніки у зруйнованому ірпінському мості, з-під якого визирали сотні зляканих обличь. У переповненій людьми станції метро «Майдан конституції», де народилася дівчинка Вікторія. В ущертв набитих евакуаційних потягах із Київського вокзалу.

Сьогодні серед плям крові на роздертій війною хустині видніється обличчя Христа, виткане з гостинності, солідарності, співпраці й обіймів.

7. Ісус вдруге падає під хрестом (молитва Олени Шевчук, проєктної менеджерки)

В мене опускаються руки. Я розпочинаю свій день з листа, який не завершила вчора. Іноді здається, що вже не має ні сил, ні бажання рухатись далі. Але раптом дзвінок з Одеси, Харкова чи Дніпра повертає мене до себе. І я розумію, що є люди, які не здаються, які продовжують свою щоденну виснажливу роботу. З дня на день. Продовжують кожного дня наближати Перемогу. Перемогу світла та добра. Завдяки Вірі. Як Ісус вони несуть свій Хрест, не жаліються, не скаржаться. Щиро діляться всім, що мають: їжею, водою, одягом чи прихистком.

Ісус впав тричі, але знайшов в собі сили піднятися та продовжити свій шлях.

Хто я? Це питання – яке я ставлю собі кожного дня. І кожного дня я відчуваю Його любов та підтримку. І я роблю ще один крок. Крок вперед. Разом з усіма українцями. Разом з усією Україною. Щоб ще раз почути дзвінок з Запоріжжя, Херсону чи Сум.

8. Ісус втішає жінок, що плачуть (молитва о. В'ячеслава Гриневича SAC, виконавчого директора Карітас-Спес Україна)

За вікном метушилося місто. Западали сутінки. Жінка затулила штору. «Чекатиму на світанок, щоб знову виглядати його... Того найріднішого, кого 19 років тому народила».

Різкий звук телефона увірвався в материнські думки. Уже 4 місяці телефон — джерело надії і неспокою. «Алло... Ні, не чого не чути, ніхто нічого не говорить... Сина Валентини повернули з полону. Він каже, що там таке пекло було, що ніхто не вижив, та я йому не вірю. Треба молитися і чекати».

Чорно-білий світ наповнився барвами. Відчинила двері сирого під'їзду. Її охопило світло, та раптом все наче завмерло — крім молодого чоловіка на лавці. Жінка відразу впізнала сина. Підбігла, щоб притулити його до серця. Проте він вирвався з обіймів: «Мамо, не тримай мене... Я живий. Я повернуся». І наче розчинився у свідомості, яка прокидалася зі сну.

«Господи, дякую Тобі за сон, за ниточку надії», — молилася вранці вона.

Здається, цим дням не було кінця. А потім... «Можливо, помилилися, можливо, хтось інший мав при собі його паспорт, телефон, розарій. А може, його пальці завмерли на таємниці воскресіння?»

Сльози не могли згасити пекучого вогню в серці.

«Господи, я залишилася на одна в цьому світі, як і твоя мати. Дай, щоб ми у вікнах своїх сердець узріли промінь надії на воскресіння».

9. Ісус втретє падає під хрестом (молитва Олени Ноги, керівниці проєктного відділу)

Вже не болить серце, коли виє сирена, вже звикли жити в чужій хаті.

Читаєш новини...знову хоронять...щодня хоронять...зціплюєш зуби, втираєш сльози і вперто йдеш вперед. Заради тих, хто ще живий. Заради тих, хто ще народиться.

Та знову летять ракети. Вони сіють смерть навколо. Не обираючи. Хто наступний? Може я?

Холод, темрява і розпач. Нема більше сил триматися. Може, в смерті порятунк мій? Беремо хрест на плечі разом з усією Україною.

Весь світ підтримує, коли Україна падає під тягарем випробувань, тортур, знущань. Господи, Ти витримав кожне своє падіння і піднявся на Голгофу. Дай нам сил, щоб піднятися, і віру, що наші страждання приведуть нас до перемоги.

10. З Ісуса здирають одяг (молитва Тетяни Калініченко, менеджерки з комунікацій)

З Ісуса здирають одяг... Ісус свідомо йде на це публічне приниження, Він ладен зняти заради нас навіть шкіру. Оголити себе до кісток, щоб викупити наші гріхи...

Дівчинка з Дніпра, гола на руїнах власної ванної в десятиградусний мороз. В об'єктивах світових ЗМІ і очах глядачів... Її оголення це катування. Тільки це катування відбувається в інший спосіб: голосом командира, який віддає наказ, руками російського солдата, яких скерував ракету в будинок де живуть люди. Точніше жили...

Жінки в Бучі, Ізюмі, Маріуполі, Херсоні і ще сотнях міст і містечок з яких здирали, зривали їх одяг, їх цноту, їх життя... І так 8 років. Останній рік найсильніше.

Ісусе, я відчуваю себе сопричасною. Співпричетною з їх болем, їх ранами і їх наготою.

Я відчуваю що це я в кожній із них. Так само як в кожному зруйнованому домі, в кожній катівні, в кожній могилі. Але одна б я не могла цього витримати.

Ісусе, дай сили моему народові витримати і відродитися. Дай міці встояти і не втратити гідність. Будь з нами Ісусе на цій Хресній дорозі мого народу. Мій Господи, який як ніхто відчуваєш нашу нагість, вразливість і крихкість.

11. Ісуса прибивають до хреста (молитва Євгена Голинського, юриста)

Ісусе, Ти був прибитий до ганебного дерева хреста разом з Україною.

Разом з Україною Тебе виставили, тим самим зневажили Тебе, знехтували Твоєю гідністю, перекреслили її. Так само, як іржаві цвяхи вбивали в Твої чисті і святі руки, так само цвяхи вбивали в міста України у вигляді килимових бомбардувань.

Скількох українців страшні цвяхи цієї війни позбавили кінцівок, скількох дітей тепер не зможуть обійняти своїх батьків чи погуляти в улюбленому місці, де вони виростили. Ісусе, ми знаємо, що Ти страждаєш разом з цими невинними, Твоє Найсвятіше Серце сповнене смутку і невимовного жалю до Твоїх дітей. А тепер тебе остаточно прибито до дерева, ти стікаєш кров'ю, разом з тобою стікає кров'ю вся Україна, прибита до хреста війни: Маріуполь, Харків, Оленівка, Дніпро, Краматорськ, Запоріжжя, Миколаїв, Київ, Бахмут, Вінниця...

Скільки стогонів і крові пролилося за цей час війни... Ми віримо, що мучеництво і смерть стількох українців не є марними, ми віримо, що Ти твориш історію разом з нашим народом, щоб явити в ньому Свою Славу!

12. Ісус вмирає на хресті (молитва Насті Михайлової, фахівчині з комунікації)

Щовечора я вкладаю спати свою 4-річну донечку Майю, яка є уособленням світла на цій землі. Вона питає мене: «Мамо, чому погані дяді приходять? А ти мені допоможеш?» і я відповідаю: «Так, любове моя. Я завжди буду з тобою і допоможу тобі». В ці моменти я намагаюсь запам'ятати, якого розміру її долонька, запах її волосся, ритм дихання – те, що не зберігають світлини. Адже, можливо, завтра я не зможу вже її заколисувати... Смерть так близько.

В ці моменти я намагаюсь не ненавидіти ворога, адже саме цього він хоче. Щоб ми всі занурилися у пільму зла та ненависті. Щоб ми загубили світло в наших душах. Щоб ми вмерли духовно. Але це так важко – зберегти віру, коли смерть так близько.

Я прошу тебе, Господи, дати мені сили витримати ці випробування, зберегти життя моєї сім'ї та кожного українця. Адже смерті вже так багато, що настав час починати життя.

13. Ісуса знімають з хреста (молитва Яни Трубійчук, проєктної менеджерки)

Коли Ісуса зняли з Хреста, навколо було лише кілька Його апостолів. Лише кілька з них мали достатньо хоробрості, щоб взяти це бездиханне тіло і віднести Його до могили. Але там були Никодим і Йосип. Це був момент, коли їхній могутній і мудрий Учитель більше не міг лікувати людей, виганяти демонів, воскрешати мертвих чи керувати будь-якою живою істотою на Землі. Але ці двоє були там, тримаючи Його холодне і принижене Тіло.

Я часто уявляю, якою буде наша країна, коли закінчиться війна. Коли Україна пройде всі стадії своєї Хресної Дороги – хто там буде виривати всі металеві цвяхи з її рук і ніг. Хто буде там, щоб взяти її на свої плечі, коли багато з нас стануть безнадійними, бездомними чи гірше – більше не захочуть жити в такій зруйнованій країні. Чи будемо ми там, чи буду я там? Готова прийняти мільйони випробувань, розчарувань, жахливої правди, яка чекає на нас відразу за поворотом, відразу після того, як цей кошмар закінчиться. Або ми просто зникнемо, як багато апостолів. Вони були надто налякані, щоб йти з Ісусом Його останньою Дорогою.

Наш Могутній Отче, як би не виглядав кінець нашої Хресної Дороги – будьмо хоча б віддалено схожі на Никодима та Йосипа – вони любили Його, коли Він був живий, і вони піклувалися про Нього, коли Він уже не був могутнім та величним. Дай нам сили наслідувати цей приклад і приносити нашу недосконалу любов і турботу туди, де це найбільше потрібно.

14. Ісуса покладено до гробу (молитва Міри Мілавец, проєктної менеджерки)

Господи Ісусе, Ти відновив наше життя, поклавши його до гробу, а потім триумфально воскресши з нього.

Сьогодні виповнюється рік, як ми побачили багатьох невинних українців, не лише покладених у гробниці, але й закатованих перед тим, як їх зневажливо кинули у братські могили. Твоя історія, Ісусе, здається, повторюється.

Євангеліє від Іоанна свідчить, що Голгофа розташована в саду, де знаходиться могила, яка ніколи не використовувалася. Кажуть, що глибока тиша охопила Голгофу. Тут же учні Ісуса поклали його тіло.

Сьогодні на українській землі знайдено багато святих для нас ям, покритих такою ж тишею в глухому лісі, і трупи, які лежали один на одному, винесено і покладено в могили, щоб дати повну гідність і повагу до кожного з них.

Ісусе, єдина розрада в усіх цих місцях може бути лише від Тебе, що віддав Своє життя за кожного з тих, хто вже сьогодні з Тобою. Ми знаємо, що через три дні це тіло воскресло. Тому, Ісусе, просимо Тебе бути поруч, щоб особисто супроводжувати всіх тих, хто втратив близьких, і всіх нас на нашій земній дорозі, крізь радість та скорботи.

Молитва на закінчення (молитва Марія Німан, генерального секретаря Карітас Європи)

Ісусе,

На цій хресній дорозі України ми зустрічаємо Тебе, на Твоїй дорозі, як зустрів Тебе Симон Киринаєнин. Він був перехожим і його попросили нести Твій хрест. Симон ніс Твій хрест, Господи, і це, мабуть, змінило його назавжди. Допоможи нам так само, допомогти нести хрест народу України. Цей хрест, який народ несе вже багато років через війну, яка так страшно посилилася після повномасштабного вторгнення рік тому.

Як Карітас, ми хочемо бути тут й надалі. Поки ти йдеш цією хресною дорогою, ми хочемо допомогти полегшити тягар твоїх страждаючих людей. Як Вероніка, станьмо готові витерти кров і піт з твого обличчя: дати Тобі хвилину перепочинку. Допоможи нам зробити те, що ми можемо, для людей, які страждають в Україні, та людей, які страждають у всьому світі.

Дай нам сили продовжувати підтримувати стільки, скільки буде потрібно. Нехай ми ніколи не залишаємо Тебе самого. Допоможи нам залишатися з Тобою. І коли Ти будеш розп'ятий, дозволь нам залишитися біля твого хреста. Плакати і залишатись.

Так важко зберегти віру, коли смерть так близько, ми почули сьогодні ввечері. Ми повинні допомагати один одному, щоб зберегти той крихкий вогник віри та надії. Треба бути разом, поруч з народом України, допомагати один одному зберігати надію, допомагати зберігати віру, навіть коли це важко.

Ісусе, Ти єдина наша розрада. Ти поділяєш нашу печаль, наше горе, наш біль і нашу радість, вчора, сьогодні, цієї ночі, завтра і на все життя. Хоча ми не знаємо кінця цієї хресної дороги, ми знаємо, що темрява і навіть смерть ніколи не матимуть останнього слова. Серед цієї ночі ми довіряємо Тобі, ми знаємо, що Ти – вічне Світло; і ми знаємо, що ти – Життя.

І Марія, Матір Божа, мати людей в Україні, мати цього світу, кожного з нас. Маріє, Мати наша, залишайся з нами, молися за нас і допоможи нам вистояти.

Амінь.